

ještě podpůrná povinnost žalovaného k náhradě škody podle § 1310 obč. zák., nelze souhlasiti. Podpůrnost nároku podle § 1310 obč. zák. jest totiž, jak blíže dovedeno v rozhodnutí čís. 7975 sb. n. s., pravidlem práva hmotného, takže ji nelze vykládati tak, že nárok nesmí býti žalován proti nedospělci, dokud nebude předem žalována o náhradu škody osoba dozorčí. Žaluje-li poškozený přímo nedospělce, nemůže proto žaloba pro předčasnost býti zamítnuta. Právem vytýká dovolání v tomto směru nesprávné právní posouzení věci. Než dovolací soud nemohl vyhověti dovolání, a to proto, že žalobní nárok není opodstatněn žalobcovým skutkovým přednesem. Za podmínek § 1310 obč. zák. může poškozený žalovati nedospělce o náhradu škody z činu nedovoleného, avšak musí tvrditi a prokázati, že nemůže dostati náhradu od dozorčích osob. Otázka ručení těchto osob jest sice předurčující, ale tvrditi, že tyto osoby neručí, jest věcí žalobce. Žalobce však netvrdil, jak bylo jeho povinností, skutkové okolnosti opodstatňující jeho nárok, nenabídl o tom důkaz a ani v dovolání to nedolíčil. Neprávem snaží se proto žalobce přesunouti toto břímě na žalovaného, tvrdě, že se žalovaný měl brániti tím, že žalobce mohl dosíci náhrady od dozorčích osob. Poněvadž žalobce netvrdil a neprokázal v prvé stolici základ žaloby, opřev ji jen o zavinění nedospělce, nelze žalobě vyhověti. Dovolací soud nemohl však zamítnouti žalobu vůbec, poněvadž do rozsudku odvolacího soudu, jímž byla žaloba zamítnuta pro tentokráte, nepodal žalovaný opravného prostředku.

Čís. 10487.

Není určitou žalobní prosba (§ 226 c. ř. s.), podle níž vydáný rozsudek nemůže býti základem exekuce. Z rozsudku musí býti jasně patrné, co, v jakém rozsahu, způsobu a čase má býti plněno, by mohl býti vykonatelným.

Má-li věřitel na výběr, které z více možných plnění chce žádati a může-li specifikovati tento předmět v žalobě, není žalobní žádání bez této specifikace určité. Neurčitost žalobní žádosti není jen formální vadou, nýbrž vadou materiální; soud není povinen naříditi odstranění této vady.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1931, Rv II 53/30).

Žalobě o dodání pásové pily procesní soud první stolice vyhověl, o dovolací soud ji zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o to, zda jest dostatečně určitou ve smyslu § 226 c. ř. s. žalobní žádost o dodání blokové pásové pily, jež jest v žalobním žádání blíže

popsána mezi jiným tak, že má býti dodána se dvěma SKF kuličkovými ložisky u horního hřídele podle velikosti kotouče a šířky kolečka, jež žalobce udá. Požadavkem určitosti žalobního žádání při žalobách o plnění sleduje zákon kromě účele, by soud mohl zkoumati svou příslušnost a nepřisoudil straně něco jiného nebo více (§ 405 c. ř. s.), ten hlavní účel, by rozsudek mohl býti základem exekuce. Proto musí býti z rozsudku jasně patrné, co, v jakém rozsahu, způsobu a čase má býti plněno, by mohl rozsudek býti vykonatelný (§ 7 ex. ř.). Účelem sporu právě jest, by dlužné plnění bylo přesně určeno rozsudkem a rozsudek nezavdával podnět ke sporům novým, jimiž by se teprve mělo blíže určit, co, v jakém rozsahu, způsobu a čase má býti plněno. Proto není určitou žalobní žádost, podle níž vydaný rozsudek pro neurčitost nemůže býti základem exekuce ve smyslu § 7 první odstavce ex. ř., protože z ní není patrný předmět, způsob a rozsah plnění. K určitosti předmětu plnění se ovšem vždycky nevyžaduje, by byl popsán do všech podrobností. Je-li stranám a soudu jasno a nemůže-li při výkonu exekuce vzejíti pochybnost o tom, o jaký předmět jde, stačí obecný popis plnění. Ale není přípustné, by bližší určení předmětu a způsobu plnění bylo ponecháno v nejistotě a by rozsudek zavdával svou nejasností a neurčitostí příčinu k novému sporu, jest-li možné, by žalobce určil předmět plnění hned. Má-li žalující věřitel na výběr, které z více různých možných způsobů plnění chce žádati a může-li specifikovati tento předmět v žalobě, není žalobní žádání bez této specifikace určité. Kdyby v souzeném případě bylo ponecháno naprosto libovůli žalobcově, by určil rozměry kotouče a kolečka, není vyloučeno, že by mohl voliti rozměry, které by smlouvě neodpovídaly, a proto nelze ponechati libovůli věřitele, by žádání žalobní v tom směru doplnil teprve za exekučního řízení. Že by žalobci něco vadilo, by neudal rozměry kotouče a kolečka, ani netvrdil. Nejde tu o případ § 7 druhý odstavce ex. ř., že vykonatelnost rozsudku jest učiněna závislou na tom, zda nastane určitá skutečnost, kterou by měl věřitel dokázati budoucně. Proto odvolací soud právem pokládal žalobní žádání za neurčité a žalobu zamítl. Při tom se neocitá v rozporu se spisy, uváděje, že jest žádání žalobní neurčité, nezná-li žalovaná míru kotouče. Odvolací soud nezjišťuje, že žalovaná nezná tuto míru, nýbrž vyslovuje jen právní názor, že by žalovaná nemohla plniti, kdyby nevěděla, jaký kotouč má zhotoviti, a z toho vyvozuje neurčitost žalobního žádání. Mínění dovolatelovo, že jde jen o opatrnou stylisaci a že výklad, který dává odvolací soud § 226 c. ř. s. není prakticky udržitelný, jest vyvrácen hořejšími vývody. Rovněž není správné mínění, že šlo o formální vadu žaloby ve smyslu § 84 c. ř. s. Neurčitost žalobního žádání není jen formální vadou, nýbrž vadou materiální a soud nebyl povinen naříditi odstranění této závady. Řízení není vadné proto, že tak neučinil. Dovolatelka nemá pravdu ani v tom, že odvolací soud měl zrušiti rozsudek prvního soudu jako zmatečný, když byl toho názoru, že první soud překročil ustanovení § 405 c. ř. s. a přisoudil něco jiného. To není ani zmatkem (§ 477 c. ř. s. úsudkem z opaku) ani vadou řízení.